

však obsluha sázecího stroje a tvoření sazby pomocí tohoto stroje, práce — jak dovozeno, manuální a nikoli duševní. Oproti té ustupuje zcela zřejmě v pozadí jak co do momentu časového, tak co do významu občasná oprava hrubých chyb pravopisných a zřejmých chyb rukopisu, takže i kdyby opravy ty za duševní práci byly považovány, nebylo by lze tvrditi, že nad činností manuální převažuje.

Č. 5759.

Policie: I. K výkladu pojmu zachovalosti. — II. Úřad může odepřítí vysvědčení zachovalosti straně, která byla odsouzena pro přestupek zákona o lichvě.

(Nález ze dne 10. června 1926 č. 11.919.)

Prejudikatura: Boh. 4316, 5512 adm. a j.

Věc: Louisa B. v Mukačevě proti župnímu úřadu v Mukačevě o vysvědčení zachovalosti.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lčino z výměru polic. komisařství v Mukačevě ze 16. prosince 1924, kterýmž odepřeno bylo st-lce vydání vysvědčení zachovalosti z toho důvodu, že byla rozsudkem okr. soudu v Mukačevě z 15. prosince 1922 odsouzena pro přestupek § 7 zák. o lichvě do vězení na 14 dnů, k pokutě 200 Kč a ke ztrátě politických práv na dobu 3 let, při čemž bylo vyřčeno, že lichvy té dopustila se ze zjištění.

O stížnosti nss uvážil:

Bez důvodná jest námitka, že vysvědčení zachovalosti mělo býti st-lce vydáno proto, že zákon o lichvě, t. j. zákon ze 17. dubna 1919 č. 568 Sb. mezi tresty, jež stanoví, neuvádí zákaz vydání vysvědčení zachovalosti, neboť odepření vysvědčení zachovalosti není žádným trestem, nýbrž pouhým prohlášením úřadu, že nemůže vydati žadateli úřední osvědčení o okolnosti, jejíhož stvrzení se domáhá. Odepření to však není ani následkem odsouzení, jak se st-lka domnívá, ba ani rozhodnutím o tom, že následky trestního odsouzení dosud trvají.

Naopak jest vysvědčení zachovalosti pouhým úředním osvědčením, a to osvědčením o tom, že žadatel jest dosud zachovalý, čili že vedl dosud život bezúhonný. Jak nss již opět vyslovil, jest bezúhonným jenom ten, kdo nedopustil se dosud takového činu, jenž jej ve vážnosti jeho spoluobčanů snižuje; zpravidla bude se tato bezúhonnost krýti se zachovalostí ve smyslu práva trestního, t. j. bezúhonným přestane býti ten, kdo byl soudně trestán. Toto pravidlo nemá však absolutní platnosti. Jednak nemusí každé odsouzení pro nějaký trestný čin míti za následek také ztrátu bezúhonnosti, jednak může bezúhonnost ztratiti i ten, kdo vůbec trestán nebyl, když vede život takový, který jest způsobilý snížit ho v očích spoluobčanů.

V daném případě odepřel žal. úřad vydati st-lce vysvědčení zachovalosti proto, že byla trestána pro přečin lichvy. St-lka popírá, že odsouzení to bylo s to snížit ji v očích spoluobčanů, tvrdíc, že nejde tu o odsouzení pro čin difamující. Tvrdí tak neprávem. Již z té okolnosti, že zákon o trestání válečné lichvy č. 568/1919 v § 22 spojuje s odsouzením pro činy uvedené v § 7 — dle něhož st-lka uznána vinnou, — ztrátu

práva volebního a volitelnosti, tedy následek, jenž jinak spojen jest jedině s takovým odsouzením, jež ex lege prohlášeno jest za difamující, plyne, že odsouzení pro lichvu dle § 7 cit. zák. jest takovou okolností, jež snižuje odsouzeného v očích spoluobčanů. Proto také právem mohl žal. úřad st-lce odepřítí vydání požadovaného vysvědčení zachovalosti.

Č. 5760.

Cesty. — Policie. — Administrativní řízení: * Policejní ředitelství v Plzni jest oprávněno naříditi majitelům domů veřejnou vyhláškou odklizení sněhu.

(Nález ze dne 10. června 1926 č. 12.165.)

V ě c. Josef B. v Plzni proti zemské správě politické v Praze o přestupek nařízení o čištění chodníku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Plzni z 11. února 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem bodu I. vyhlášky polic. ředitelství v Plzni z 12. listopadu 1921, spáchaným tím, že jako vlastník domu v Plzni chodník od napadlého sněhu neočistil ani po výslovném upozornění stráže. Zsp nař. rozhodnutím odvolání nevyhověla, poněvadž skutková povaha přestupku st-li za vinu kladeného seznáním stráže a vlastním doznáním odvolatelovým jest zjištěna.

Stížnost napadá toto rozhodnutí 1. pro neúplnost a kusost řízení, 2. pro nezákonnost, 3. pro nesprávné posouzení a tvrdí, a) že polic. ředitelství v Plzni není oprávněno k vydávání rozkazů a vyhlášek, kterými občanstvu jsou ukládány určité povinnosti a že takové oprávnění nemůže se dovoditi ani z úkolu pečovati o bezpečnost osoby a majetku, b) že chodník jest vlastnictvím obce a částí veř. komunikace, kterou spravuje obec, že proto dlužno míti za to, že čištění a posypávání chodníku pískem v době zimní náleží obci, která je v době letní svými zřízenci obstarává.

Nss řídil se při rozhodování o této stížnosti následujícími úvahami:

Z ustanovení § 97 stav. řádu pro Prahu, platného také pro Plzeň, jde sice, že chodník majitelem domu dle předpisu stav. řádu zřízený přechází do vlastnictví obce, z toho však neplyne ještě povinnost obce, aby chodník v zimě od sněhu čistila a pískem sypala. Obci ukládá § 28 č. 3 ob. zřiz. péči o udržování obecních silnic, cest, náměstí a mostů, a o bezpečnost a snadnost provozu na silnicích jako části místní policie. Dle § 59 obec. zřiz. obstarává místní policii obecní starosta, pokud nejsou některé úkony přikázány zákonem orgánům státním. Ob. starosta má se při tom řídit danými zákony a předpisy a jest povinen při výkonu místní policie včas učiniti potřebná nařízení a opatření.

Z těchto předpisů se podává, že obec, když obstarává ob. policii, má povinnost starati se o bezpečnost a snadnost dopravy po cestách, tedy také po chodnících, tvořících část veř. komunikace, — t. j. že jí náleží, aby vedla dozor na tyto komunikace a zpozoruje-li stav, bezpečnost komunikace ohrožující, aby usilovala o odstranění tohoto stavu, při čemž nelze dovoditi, že obec musí veškeré potřebné úkony obstarati sama a svým nákladem a není oprávněna některé práce uložit občanům, pokud na jejich majetku nebo v bezprostředním sousedství jeho jsou nutné.